52e jaar. — Nr 65-66. Zaterdag, 3 Juni 1905.

Men schrijft in te **Tongeren** bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 -
Een - - 4 -

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 3 JUNI 1905.

VAN ALLES WAT.

De liberale willen 't volk doen gelooven dat ze nog leven: ze beginnen nu heuvel en aarde te verroeren om met de aanstaande kiezing de bovenhand te verkrijgen. Over een paar weken was 't algemeene meeting in het land. Natuurlijk hebben zij uitgevallen op pastoors en nonnen, ministerie en katholieke partij en gouden bergen beloofd tegen dat zij aan 't roer komen. Maar de Belgen hebben hun dwangbestuur van 1879 en hunne dwaze *geldcerkwistingen* niet vergeten, daarom hebben zij de liberalen met klank afgestemd. Er zal nog veel water onder de brug loopen vooraleer de liberalen nog eens aan het bestuur geraken.

Een geuzenblad schreef onlangs : « Indien de liberalen in 1884 afgedankt werden in België, het was omdat het liberaal gouvernement, geld noodig hebbende om scholen te bouwen, *overgroote lasten gelegd had op het volk.* »

En niet tegenstaande die nieuwe lasten was er in 1882 in de kas van 't land een tekort van 15 millioen franks, in 1883 een tekort van 16 millioen, in 1884 een tekort van 18 millioenen, en dan was de maat vol : men zond ze naar de maan.

De katholieken integendeel hebben sedert 1884 de putten gevuld die de liberalen gegraven hadden en nooit hebben ze hunne rekening met tekort moeten sluiten. Sedert 1884 hebben zij een gezamenlijk overschot gehad van 163 millioen franks.

Dat heet men besturen.

⁂

Het is klaarblijkend, schrijft de socialistische senateur Picard, dat België thans een tijdperk beleeft van buitengewoonen voorspoed in al de vakken der nationale bedrijvigheid, in de kunsten, in de wetenschappen. In de nijverheid zien wij de uitwerksels eener waarlijk merkweardige en heropbeurende inwendige kracht.

En dan durven liberalen en socialistische bladen vertellen dat het katholiek bestuur het land naar den ondergang leidt! Citoyen Picard heeft zich echter verk'apt.

⁂

In een lofartikel over de republiek van Guatemala, stipt de *Etoile belge*, als zooveel eeretitels voor de regeering van die republiek, de volgende punten aan :

« De Staat geeft er geene toelagen, aan gelijk welken eeredienst ;

« De kloosters zijn er verboden ;

« De Jezuiten werden er, in 1873, uit het land gejaagd ;

« Eindelijk, de priesters mogen er geene soutaan dragen, tenzij in hunne kerken. »

Prachtig, niet waar.

Ziedaar het programma dat onze liberalen en socialisten eerst en vooral zouden uitvoeren, indien zij te samen meester moesten worden. Wat de hervormingen en volkswetten betreft, die zouden voor goed in 't dak zitten, want daarop — zegde gezel Destrée in de Kamer — zouden liberalen en socialisten niet overeenkomen.

Ziedaar, werklieden, landbouwers en kleine burgers, wat gij van den roodblauwen « blok » te verwachten hebt!

⁂

Toen men aan gezel Brenez vertelde dat eene rijke Amerikaansche, die te Florence verbleef, bij testament drie millioen heeft bezet aan den graaf van Turijn, die van niets wist, maakte hij de volgende overweging :

« Moest zoo iets gebeuren aan onzen « vriend Dembion, geheel de Fonds- « Pirettestraat, te Luik, werd zijnen « eigendom. »

Zoo overtuigd zijn de socialistische hoofdmannen zelven dat de groote bassers tegen het kapitalism niets vuriger verlangen dan zelven miljoenairs en kapitalisten te worden, hoe grooter, hoe liever!

God leeft, die alles geeft!

Velen maken zich een valsch gedacht van de tusschenkomst en de macht der heiligen! en maken bijgevolg de godsvrucht tot de heiligen belachelijk.

Vandaar dat zich veel bijgeloof mengelt in den eeredienst der gelukzaligen.

't Bijgeloof groeit meer en meer aan, naarmate het ware geloof in de harten vermindert.

Bij de Walen — en 't gebeurt ook bij de Vlamingen, maar zelden — ontmoet men menschen die hunnen paaschplicht niet meer vervullen, des Zondags geen mis hooren, en nochtans 's Maandags naar den H. Majella gaan, of 's Dindags naar den H. Antonius!

Hoe zouden die heiligen iets van God kunnen verkrijgen voor zulke gasten, die aanhoudend in vijandschap leven met den Gever aller gunsten!

De heiligen hebben immers van zich zelven niets! Zij zijn maar onze advokaten en voorsprekers!

⁂

Daar worden ook menschen gevonden die de middelen verzuimen, door de Kerk hun aangewezen, om hunne kwalen te genezen, hen te beschermen van alle kwaad, hun ten minste leniging te verleenen in hunne ellenden!

Is de H Communie niet het Vleesch en het Bloed van den geneesheer aller ziekelijkheden en krankheden?

Wat vermag al ander geneesmiddel als Go! er geen kracht aan geeft?

Het gewijd water, het Agnus Dei, de gewijde palm, en meer dergerlijke zaken, zijn bekwaam — volgens de leering der Kerk — door de gebeden, die er zijn over uitgesproken, ons te helpen!

En nochtans ziet men soms de dwaaste en zotste dingen gebeuren, de domste middelen gebruiken om maar troost te vinden in 't lijden!

⁂

't Kan niet goedgekeurd worden, onder an lere, op de Hoogdagen belooven geen vleesch te eten, opdat men geen tandpijn meer zou hebben!

Op de Hoogdagen wil de H. Kerk, dat men zich verheuge en verblijde! zij neemt alsdan geen vasten of vleesclderving aan! en kan niet dan afkeuren, dat men op die dagen een rouwkleed zou aantrekken, te meer daar men den dag te voren — die een vastendag is, als voorbereiding tot het hoogfeest — maar al te dikwijls vleesch eet, omdat men geen twee dagen zonder vleesch kan blijven!! Hoe uitzinnig! Hoe dwaas!

Anderen bidden de H. Apollonia onder de Consecratie! - En dit is af te keuren!

Jesus is op het altaar neergesaald met zijne Godheid en Menschheid, omringd van de engelen, die hunnen God, hunnen Schepper, met de diepste ootmoedigheid aanbidden!

En de mensch, in plaats van zich te vereenigen met de hemelsche geesten, keert zich van zijnen God af, en wendt zich tot het schepsel!

O mensch! aanbid gij Hem ook! Hem, die alles in zijne handen heeft! Betaamt het den Almachtige te verlaten voor den zwakke!

Weinig stichtend is net nog, menschen te zien in de kerken komen, die hunne schreden rechtstreeks richten naar de beelden of altaren van sommige heiligen en zij groeten niet eens Dengene, die daar wezenlijk woont in het tabernakel!

Waar is het geloof van zulke menschen!

In plaats van Jesus zich gunstig te stemmen, en dan naar de heiligen te gaan, handelen zij juist of zij zich geenszins met Jesus bekreunden! Zij doen gelijk iemand, die in de zaal van een machtig man komt, en bij zijne intrede niet rechtstreeks gaat bij den heer des huizes, maar wel bij den dienstbode, die bij geval daar juist is.

⁂

God leeft, die alles geeft!

Tenzij Hij bouwe, vruchteloos werken de metsers, timmerlieden!

Tenzij Hij den groei geve aan het zaad, aan de planten, vruchteloos zweogt de landbouwer!

Tenzij Hij kracht geve aan de geneesmiddelen, vruchteloos bestudeert de geneesheer de ziekte, vruchteloos heelt hij de wonde, vruchteloos gebruikt hij alle middelen!

Tenzij God, de sterke, het huis, de familie, de stad beschutte, vruchteloos waken ouders, policiegenten, gendarmen, soldaten!

De Joden stelden hunne hoop alleen op God!

Zij waren overtuigd, dat als zij hem getrouw bleven, zij volstrekt niet te vreezen hadden!

God was voor hen als een bolwerk en eene versterking, 't is te zeggen, een dubbele muur!

Maar als de Joden God verlieten, dan ook verliet God de Joden, en dan aan zich zelven overgelaten, werden zij ongelukkig!

En hoe meer zij zich van God verwijderden, hoe meer zij naar heb ongeloof gingen, en bijgeloovig werden! en zich plichtig maakten aan alle dwaasheden en buitensporigheden!

En wanneer zij dan in ziekelijkheden en lijden de valsche profeten raadpleegden, of den rechten weg niet volgden, dan deed God hun zeggen : Weet dat er nog een God is in Israël! en omdat gij hem niet herkend hebt, zult gij van uwe ziekte sterven!

⁂

Zeker! wij mogen tot de heiligen gaan! Zij zijn onze voorsprekers bij God! Edoch vergeten wij niet dat zij volstrekt niets door zich zelven hebben, maar alles moeten verkrijgen van God!

God leeft, die alles geeft! en Hij geeft niets aan den zondaar! Hij aanhoort den zondaar niet!

Eerst onze hulde Gode gebracht! eerst Hem aanbidden, loven en danken! en dan de heiligen gevraagd zich met ons te willen vereenigen om Hem onze noodwendigheden kenbaar te maken en ons ter hulp te snellen!

De Internationale lijn Leuven-Tongeren-Aken.

Het ontwerp van het gouvernement heeft eenen grooten stap vooruitgaan, nu het verleidene week in al de afdeelingen der Kamer aangenomen werd.

Volgens de *Etoile Belge*, heeft de Burgemeester van Antwerpen, te samen met den heer Neujean van Luik, er tegen gesproken en er tegen gestemd...

Wij begrijpen die handelwijze van M. Van Rijswijck niet, aangezien deze nieuwe lijn zeer voordeelig moet zijn voor de stad Antwerpen. Inmers, zij stelt de haven van Antwerpen rechtstreeks in verbinding met het midden van Duitsschland, zooals blijkt uit het vertoog der beweegredenen, dat bij het projekt gevoegd is.

Was M. Van Rijswijck misschien bang dat die nieuwe lijn het vaderland in gevaar zou brengen. Waarom meer militarist zijn dan de krijgsgenie zelve! Minister Liebaert, ten andere, heeft in de vergaderingen der afdeelingen openlijk verklaard, dat de « krijgscommissie bekend heeft dat de nieuwe lijnen geen enkel gevaar opleveren voor de veiligheid des lands, gezien de middelen van snelle vernieling welke overvloedig opdeze lijn zullen bestaan. Dat, daarenboven, de brug over de Maas, welke 60 meters boven den waterspiegel zal hangen en met zijne viaducten 2 1/2 kilometers zal hebben, bewaakt is door de twee forten van Pontisse en Barchon. »

M. Van Rijswijck heeft zich dus deftig ... vergist, en de belangen van Antwerpen prijs gegeven aan eene schaduw.

De heer Minister Liebaert heeft zeer wel de noodzakelijkheid en de hoogdringendheid der nieuwe lijn betoogt, met te zeggen : dat de lijn Leuven-Luik overlast is. De nieuwe lijn zal vooral dienen voor de groote internationale expresstreinen en de goederen treinen, en zal daarenboven gewone bommeltreinen hebben, die het binnenlandsche verkeer ten hoogste zullen vergemakkelijken en uitbreiden. Dit laatste vooral met het oog op de nijverheidsontwikkeling in 't Zuiden van Limburg en op de aankomende ontginning van 't Limburgsche koolbekken.

De heer minister verklaarde nogmaals dat de lijn Luik-Verviers er geenszins zal door lijden, aangezien het reizigers- en goederenvervoer langs dien kant volkomen zal behouden en zelfs nog uitgebreid worden.

Indien hij het projekt Mahiels had moeten aannemen, zou de lijn nog veel meer gekost hebben.

Immers, het verdubbelen der lijn, zoo als dit in Engeland gedaan wordt, maakte hier overgroote werken noodzakelijk, zonder dat dit den reisweg iets verkortte.

Heer Mahiels, ten andere, heeft zelf erkend, dat, gezien de noodzakelijkheid der exploitatie, het onmogelijk is de vallei van den Vesder te gebruiken, dewijl ze te enge is. Volgens de berekeningen welke in de bureelen van het ministerie van ijzerenwegen gemaakt zijn, zal — in de gewone omstandigheden van vervoer als vandaag — de reis van Ostende tot Aken, welke thans 5 uren duurt, op 2 uren 52 minuten gemaakt worden. En indien later de electriciteit in toepassing gebracht wordt, zal deze reisduur nog met de helft verminderd worden.

Limburg mag dus de toekomst met gerust gemoed aanblikken. Het heeft lang te klagen gehad en met veel rede, doch aan alles komt een einde. En wanneer door heel het land jubelende gezangen zullen ten hemel stijgen, ter viering van 's lands 75-jarige Onafhankelijkheid, zal Limburg met dat koor kunnen instemmen, al was het maar om zijne glansrijke toekomst te begroeten.

GEMEENTERAAD
VAN TONGEREN.

Zitting van zaterdag 27 Mei 1905.

Tegenwoordig : MM. MEYERS, burgemeester, DELVIGNE en MODAVE, schepenen ; DECKERS, JACQUES, SCHARTZEN, VAN ORMELINGEN, VONCKEN en ZEEGERS, leden.

1° *Buurtspoorweg Luik-Wihogne-Vottem. — Verlenging van Wihogne-Tongeren.*

M. DE BURGEMEESTER geeft lezing van een ontwerp van beraadslaging een gunstig advies uitdrukkende over de verlenging, op het grondgebied van Tongeren van den buurtspoorweg Tongeren-Wihogne. Deze verlenging bedraagt 8 kilometers en zal eene som van 500,000 fr. kosten, die zal versmolten worden met het kapitaal der lijn Wihogne-Vottem. Het onderzoek van *commode et incommode* wordt heden gesloten en heeft tot geene opmerkingen aanleiding gegeven.

De raad keurt dit ontwerp van beraadslaging goed.

2° *Maken van vier artesiaansche putten. — Brief van den Heer Gouverneur. — Verslag van M. Peters.*

M. DE BURGEMEESTER geeft lezing van eenen brief van den Heer Gouverneur, die inlichtingen vraagt over de belangrijkheid en het getal inwoners van Bloir, Mulken, den steenweg van Bilsen, en den Maestrichtersteenweg, waar men besloten had vier artesiaansche putten te maken. M. de Gouverneur vraagt of er geen middel zou zijn deze wijken met de waterleiding te verbinden. M. Peters, wiens advies men gevraagd heeft, antwoordt dat de uitbreidingwerken die noodig zullen zijn om deze wijken te bedienen, wier bevolking geschat wordt op 500 inwoners, eene uitgave zal veroorzaken van 20,000 fr. Deze oplossing zou meer waarborgen opleveren dan het maken van putten, daar talrijke ontledingen bewijzen dat het drinkwater uitmuntend is. M. de Burgemeester zet de raad aan de oplossing van den Heer Gouverneur aan te nemen.

De raad keurt dit voorstel goed.

3. *Grasperken langs de boulevards. — Verpachting.*

De raad keurt deze verpachting goed ; zij heeft 44,65 fr. opgebracht.

4. *Policiehuis aan Maestrichterpoort.—Plan, bestek en lastcahier.*

Het plan van het policiehuis, dat tegen het huis Frouwers zal gebouwd worden, wordt aan de leden van den raad voorgelegd.

M. DE BURGEMEESTER stelt voor dit plan goed te keuren, evenals het bestek en het lastcohier. Hij geeft lezing van een ontwerp van beraadslaging in dezen zin opgesteld, dat, onder andere zegt, dat men geene andere plaats in de nabijheid der veemarkt kon vinden, dat de vrouw die gelast is met den verkoop der marktbriefjes, zich beklaagt, vooral des winters aan de guurheden van het weder blootgesteld te zijn, reeds van daags voor den marktdag, dat zij geene schuilplaats heeft, dat het noodig is dat een policiagent aan den ingang der stad gehuisvest zij, dat de stad beschikt over 2,000 fr. opbrengst van den verkoop der materialen van het afgebroken policiehuisje, en dat het nieuwe 6,703 fr. zal kosten.

Goedgekeurd.

5. *Verwijdering der telephoonpalen en plaatsing eener stelling voor telephoonkraden op het gebouw van het atheneum.*

M. DE BURGEMEESTER zegt dat ingevolge een onderhoud dat hij gehad heeft met M. Duard, Ingenieur der Telephonen te Luik, deze in onze stad geweest is, en hem verklaard heeft dat hijal wat mogelijk is zal doen om de telephoonpalen waarover men zich beklaagt, te doen verdwijnen.

M. de Burgemeester heeft daarenboven nog geklaagd bij den Heer Minister, over de twee groote palen die het gezicht onzer schoone kerk ontsieren, en die niet zonder reden, aanleiding gegeven hebben tot klachten ; het beste hulpmiddel zou zijn eene stelling voor telephoonkraden op het atheneum te plaatsen ; aldus zouden de beknibbelde palen verdwijnen. M. de Minister heeft de noodige bevelen gegeven om dit werk zoo haast mogelijk te doen verrichten. Dit werk zal 2,000 fr. kosten.

6. *Beemden der Stadsmotten. — Verpachting voor 9 jaren.*

M. SCHEPEN MODAVE zegt dat het in het voordeel der stad zou zijn in het vervolg de Stadsmotten te verpachten voor een termijn van 9 achtereenvolgende jaren. De pachter zou er alle belang in hebben de beempden te verbeteren ; men zou hem kunnen toelating verleenen er schapen te laten weiden, wat zeer voordeelig zou zijn voor de boomen, uit oorzaak van het mest deze dieren. Men zou insgelijks in het lastcohier kunnen bepalen dat de pachter gehouden is de beempden te verbeteren bij middel van scheikundige meststoffen (phoshate en kainite). De verpachting zou moeten plaats hebben in november of december.

Goedgekeurd.

7. *Posthotel. — Verdrag met het Bestuur der Yzerenwegen.*

M. DE BURGEMEESTER zegt dat hij een onderhoud gehad heeft met den Heer Minister van Yzerenwegen, Posten en Telegrafien, betreffende het bouwen van een Posthotel te Tongeren. Ik heb, zegt M. de Burgemeester, den Heer Minister een algemeen plan der stad, en een bijzonder kadastraal plan, voorgelegd. De Minister gevraagd hebbende of de stad een terrein zou willen geven, heb ik gesproken over het terrein tegenover het stadhuis en van het afbreken der huizen Ghyskens en Noben. De Minister heeft dit plan onderzocht en verklaarde dat het plan hem zeer beviel. Ik heb ook gevraagd, zoo gaat M. de Burgemeester voort, waarom de stad Tongeren een Posthotel aan het Gouvernement moet verschaffen, terwijl het Gouvernement op andere plaatsen zelf bouwt, zooals te Hasselt, Lier, Rousselare, enz. De Minister heeft geantwoord dat er zooveel Posthotels te maken zijn, dat het Gouvernement aan de Gemeentebesturen vraagt dezelve te bouwen. Het Gouvernement betaalt aan de Gemeenten onder den vorm van huurprijs, de intresten, afkortingen inbegrepen, die deze zouden verplicht zijn te betalen voor de sommen die zij genoodzaakt zouden zijn te ontleenen aan het Gemeentecrediet.

Met 't voorstel van den Minister aan te nemen bekomen wij eene gunst ; met af te wachten dat het Gouvernement zelf zal bouwen, loopen wij gevaar niets te bekomen ; inderdaad de toust der woning, waar de post thans gevestigd is, loopt ten einde op 31 Maart aanstaande. Verscheidene belangrijke kwestiën blijven nog te onderzoeken, bij voorbeeld : Ten laste van wie zullen de groote reparatiën vallen, die aan het nieuw posthotel zouden kunnen te verrichten zijn tijdens den duur van het huurkontrakt? Aan de stad, die eigenaarster is? Wat zal er gebeuren als de Staat, die nooit een huurkontrakt aanneemt van langer dan 9 jaren, het gebouw verlaat in den loop der 65 jaren die noodig zijn om de leening af te leggen die de stad zal moeten doen?

M. SCHARTZEN. — De oprichting in onze stad van een Posthotel in eene zeer ingewikkelde kwestie. Zij moet onderzocht worden onder financieel en esthetiek oogpunt, en ook onder oogpunt zijner ligging.

De Staat, volgens het schijnt, stelt voor de gebouwen door de stad te laten vervaardigen, ze in huur te nemen voor een termijn van 9 jaren, en als huurprijs de jaarlijksche kortingen te betalen door de stad aan het Gemeentekrediet verschuldigd om de leening te dekken die zij zal moeten doen om dit gebouw te vervaardigen.

Dit voorstel is aanneembaar, indien de Staat huurder blijft van het gebouw tijdens den duur der leening, en zich van de groote reparatiën gelast. De stad is geenszins verplicht te voorzien in de verschillende diensten der Posterijen. Wat zal er gebeuren zoo de staat de in huur genomen gebouwen verlaat?

Wat het oogpunt van esthetiek of verschooning der stad betreft, met moet met voorzichtigheid te werk gaan, en er niet aan denken, aan den voet van den schoonen en grooten toren onzer kerk, een gebouw te vervaardigen in Vlaamschen of Gothischen stijl. Men zou den voorgevel van het huis Hubens moeten bewaren en uitbreiden.

Het bouwen van het Posthotel op den Markt is geene verplichting. Men zou in alle geval een gemakkelijken toegang moeten aanleggen voor rijtuigen en voetgangers, tijdens de loordagen. De St-Nikolaasplaats is niet het middenpunt der handelszaken, dat zich gevormd heeft rond de oude Maestrichterpoort. De bestrekkingen tusschen het Postbureel en de Statie zijn bestendig, en moeten gemakkelijk en spoedig zijn.

Na eene korte bespreking waaraan deelnemen MM. de Burgemeester, Van Ormelingen en Voncken, beslist de raad zich deze week in commissie te vereenigen ten einde de kwestie te onderzoeken. Dit onderwerp zal op de dagorde eener volgende zitting gebracht worden.

8. *Burgerlijke Godshuizen. — Uitkeering van vier renten.* — Gunstig advies.

STANHOPE
DE
Amerikaansche detective.

(2e vervolg.)

IV.

In een nauw straatje van een der armste stadswijken stond een leelijk gebouw van twee verdiepingen. 't Verkeerde in vreeselijk verwaarloosden staat ; de muren zwart en verbrokkeld, het dak op enkele plaatsen gebroken, de vensterruiten deels stuk, deels door planken vervangen. In zeldzaam contrast met de omgeving was de huisdeur, uit stevig eikenhout vervaardigd en met ijzer beslagen. Deze deur was betrekkelijk nieuw, evenals de vensters gelijkvloers ; zij waren ter halver hoogte door blinden gedekt, zoodat men noch van buiten naar binnen, noch van binnen naar buiten kon zien.

Betrad men door de voordeur het huis, dan kwam men in een kaal, ongezellig vertrek, dat geen ander meubelen had dan een verroeste kachel, een paar wrakke rieten stoelen, een gewone houten tafel, een rek met fleeschen aan den muur en een versleten stuk tapijt op den vloer. Naast een kleine deur, welke maar de slechts door ratten en muizen bewoonde bovenvertrekken leidde, waren verscheidene bundels lompen op elkaar gestapeld ; daarbij stond een kist met oud ijzer en verderen rommel.

Op een gehavende stroomatras zat een man van afkeerwekkend uiterlijk. Hij was klein en mager, met smalle, afrakkende schouders en rimpelig gezicht en rood, sterk met grijs besprinkeld haar en baard. De waterige, half dichtgeknepen oogen hadden een loerenden blik, en om de dunne lippen speelde een cynisch lachje. Zijn kleeding was armoedig en vuil, zijn uiterlijk half verwilderd, zoodat men hem had kunnen houden voor een verwaarloosden bedelaar of erger nog.

Een geruisch deed hem verschrikt overeind rijzen. Langzaam stond hij op, sloop naar de deur, trok een houten knoest er uit en zag door de opening. Daarop schoof hij vloekend een grendel terug.

De vrouwentigmur, welke nu over den drempel trad, was zijn waardige weerga, wat grooter en steviger gebouwd, maar even leelijk, even afstootend en vuil. De oogen loerden zoo mogelijk nog listiger en het gezicht toonde daarbij groote onbeschaamdheid en vastberadenheid.

— Zoo, zijt gij het? bromde de oude man. Waarom komt ge zoo vroeg terug? En met leege handen, wed ik.

De vrouw trok minachtend de schouders op, ging zitten op een stoel en zegde harsch :

— Gij zijt een oude gek!

Peter Lenz, zoo heette de man, liet die vleiende uitspraak van zijn dierbare wederhelft onopgemerkt ; eerst toen hij de deur goed gesloten had, vroeg hij, wijzend op een verkreukeld blad papier, dat zijn vrouw uit den zak haalde :

— Wat hebt ge daar?

— Wacht maar! luidde 't harsche antwoord. Ge zult wel zien, dat ik niet met leege handen kom.

Een angstige uitdrukking vloog over het gelaat van den ouden man.

— Ge wilt toch niet zeggen, dat... stotterde hij langzaam.

— Och, maak geen praatjes! Luister liever. Nancy en ik hadden onze zakken bijna vol, toen ik dit blad vond. Het is het morgenblad van vandaag.

— Verder! Maak het wat kort.

— Hebt maar geduld! Ge zult het vroeg genoeg vernemen. Het is het blad van morgen, zeg ik u en ge weet dat ik altijd graag de gazet lees als ik die te pakken krijgen kan.

— En?

— Ik zag er dus in, en raad eens wat ik gevonden heb?

Zij wees met den mageren vinger op een advertentie, welke luidde :

« Inlichtingen verzocht omtrent een zekeren Arthur Pearson, die 20 jaren geleden de goudmijnen in het Westen verliet, alsmede omtrent het aan zijn hoede toevertrouwde kind, Lea Durham. Onkosten worden vergoed. Meedeelingen te sturen aan C. E. Means, advocaat te Melbourne, Australie. »

Lenz, die de gazet in de handen genomen had, liet haar verschrikt op den grond vallen. De vrouw echter raapte het blad spoedig weer op en stak het in haren zak.

— Mijn God! prevelde de oude, wien de zweetdroppelen op het voorhoofd kwamen ; mijn God! nu komt het!

— Wat komt er lafaard?

— Alles! Als het ontdekt wordt, zijn wij verloren.

— Verloren? De vrouw lachte spottend. Dat kan alleen zoo'n idioot zeggen als gij! Let eens op mijn woorden. Nemen wij het ergste geval aan : dat hij ontdekt werd! Hoelang heeft een brief werk naar Australië, en hoe lang duurt de reis van daar naar hier?

— Ik weet het niet, antwoordde Lenz zeer bangelijk.

— Nu, altijd genoeg voor ons om er tusschen uit te komen, meende de vrouw. Ik zou anders niet weten wie op de aankondiging inlichtingen kon geven.

Lenz bracht een onverstaanbaar geluid uit om te kennen te geven, dat hij het niet met haar eens was.

— Zij zeker niet, vervolgde de vrouw : want al had zij de advertentie, ze zou er toch niets van begrijpen.

— Neen, dat zeker niet.

— Arthur Pearson...

— God! zwijg er toch over! riep Lenz siderend.

— Arthur Pearson, hernam de vrouw onbarmhartig, heeft sedert twintig jaren niets van zich laten hooren. Walther Parks kwam, ondanks al zijn gebluf, niet weer uit Engeland over. Menard is dood en Joe Black in Californië verdwenen. De rest zal wel aan alle hemelstreken verspreid zijn ; in elk geval is geen van allen hier, behalve — de Krutzers.

— Zeg, wat ge wilt, mompelde Lenz ; ik voel mij nergens meer veilig.

— Larifari! Dat meent ge nu. Maar als ge met de dollars in uwen zak kunt rammelen, denkt ge aan geen gevaar.

— Er komt geen geld meer, klaagde de oude. 't Hare is al lang op.

— Bah! Haar man heeft een volle beurs.

— Maar hoe komen wij er aan?

De vrouw knipte met de oogen.

O, gemakkelijk genoeg! Ik zou wel een middel weten, half zooveel moeite en dubbel zooveel geld.

— Dubbel zooveel geld? herhaalde Lenz. Hoe wilt ge dat leveren, Sibylle?

Op eene volmaakt eerlijke manier. Ik zou het ditmaal als belooning krijgen.

Zij hurkte naast haar man op den stroozak en sprak snel fluisterend tot hem. Hij luisterde eerst twijfelend, dan meer en meer overtuigd en staarde haar eindelijk bewonderend aan.

— Zeer slim! zei hij, toen ze geëindigd had, zeer slim! Ik zal echter blij zijn als we van hier zijn. Wanneer wilt ge het doen?

— Morgen nacht.

— Dan al?

— Het is de beste gelegenheid, die we kunnen vinden.

— Maar een gewaagde historie! Het zal de heele policie op ons dak brengen!

De vrouw lachte weer spottend.

— Wat geef ik daarom? Het is niet de eerste keer, dat wij die voor den gek gehouden hebben. Laat mij maar begaan ; die maak ik wel wat wijs! De detectieve moet nog geboren worden, die slimmer is dan Sibylle Krutzer.

V.

In de eerste namiddaguren van denzelfden dag, toen Vernet en Stanhope zich op nieuwen arbeid voorbereidden, verscheen een rijzig, door de zon gebruind man met grijzen baard, bij den overste van de geheime policie, met wien hij lang sprak. Morrisson luisterde aandachtig naar hetgeen de bezoeker te vertellen had, zonder hem met een enkel woord in de rede te vallen.

— Zie zoo! sprak de vreemdeling, toen hij geëindigd had, ik heb u nu alles verteld wat ik van de zaak weet. Wat ik van u vertang, mag u ongewoon voorkomen, ge zult toch moeten toegeven, dat de wederdienst waartoe ik mij verplicht, niet minder ongewoon is.

— Dat is zeker waar! antwoordde Morrisson bedachtzaam hoofdschuddend. Het is een zonderling geval en er zijn niet weinig bezwaren aan verbonden! Twintig jaar geleden — zoo vertelt ge mij — werd een man op vreeselijke wijze, door hem een nagel in de hersens te drijven, vermoord. Amerikaansche detectives hebben vergeefs 't spoor van den dader gezocht ; Engelsche deskundigen staken den oceaan over om het geheim op te sporen en tot heden is dat nog niet gelukt. Twintig jaren zijn verloopen ; de moordenaar is misschien al lang dood en toch wilt ge de zaak weer opnemen. Ge verlangt daarvoor mijne beste speurhonden, die tot hiertoe als broeders samengewerkt hebben, en ge eischt niets minder dan dat ik die twee tegenover malkaar zet : dat ik hen tot mededingers maak in een tweekamp, die voor den overwinnaar een en vorstelijk vermogen beduidt, voor den overwonnene echter eene neerlaag en het verlies van zijn roem.

— Tegen die laatste opvatting moet ik protesteeren. Men kan zich wel eens buigen voor iemand die knapper of handiger is, zonder daarbij zijne reputatie te verspelen. Zooals ik u zegde, is er voor mij zeer veel aan gelegen die beide jongelingen voor mijn doel aan te werven. Ik zou mij daarbij gaarne van uwe bemiddeling hebben bediend : als u echer weigert, dan moet ik rechtstreeks met hen onderhandelen. En dit staat bij mij vast : kan ik hun diensten met geld koopen, dan zullen Vernet en Stanhope de ontdekking van dien geheimzinnigen moordenaar volbrengen.

— Ge spreekt zeer openhartig, mijnheer, antwoordde Morrison. Het verwondert mij echter, dat ge mij noch uw naam, noch dien van den vermoorde hebt genoemd.

— Ik zal dat ook niet doen, eer de beide detectieven voor mijn zaak gewonnen zijn, luidde het besliste antwoord.

Morrison dacht een paar minuten na ; toen sprak hij op tegemoetkomenden toon :

— Nu, goed dan : luister naar mijn voorstel. Ge vermoedt terecht, dat, als er mogelijkheid bestaat, dat verjaarde geheim te doorgronden, Vernet en Stanhope de eenigen zijn, die dat klaar kunnen spelen. In den grond is ook uw gedacht, hun beider eerzucht te prikkelen door het beloven van eene vorstelijke belooning, niet kwaad, integendeel, het is nuttig voor u en voor hem, die wint.

Vernet en Stanhope hebben dezen morgend beiden eene opdracht aanvaard, die ze echter niet gemeenschappelijk uitvoeren. Wilt ge nu geduld hebben tot die beide zaken afgeloopen zijn, dan stel ik de beide mannen te uwer beschikking — in geval zij lust hebben, de taak te aanvaarden.

— Dat laat zich hooren, knikte de vreemdeling tevreden. Ik zou echter gaarne zoo spoedig mogelijk hunne beslissing kennen. Als ik maar vast op hen kan rekenen, komt het mij op een paar weken vroeger of later niet aan.

— Uw wensch kan wel dadelijk vervuld worden, antwoordde de overste opstaande. Vernet is in het bureel en misschien Stanhope ook ; die kan in elk geval gauw komen. Ik zal dadelijk met Vernet spreken. Verontschuldig mij een paar minuten. Daar op de tafel vindt ge de nieuwste gazetten om u bezig te houden tot ik terugkom.

Hij verliet de kamer en begaf zich naar Vernet, wien hij de geschiedenis van den bezoeker meedeelde. Ook noemde hij hem den ongewonen eisch, en den hoogen prijs, dien hij op het ontdekken van den moord had gesteld.

Vernet luisterde met gespannen aandacht ; zijn oogen glinsterden en nauwelijks had Morrison uitgesproken, of hij verklaarde zeer beslist, dat hij de zaak ter hand wilde nemen.

— Zeg dien mijnheer, als ge wilt, dat ik op zijn voorstel inga, luidde de beslissing. Het zou dwaas zijn, zelfs om der vriendschape wille, zich zoo'n kans te laten ontglippen. Buitendien is het de beste gelegenheid voor Richard en voor mij, te toonen, wie van ons tweeën zich er mag op beroemen, de handigste te zijn.

Morrison maakte geen opmerking ; vraagde zich enkel af, wat Stanhope wel gezegd zou hebben, als hij die uitlating had gehoord.

(Wordt voortgezet.)

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.